

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Udrag fra Æbelø

Citation: Michaëlis, Sophus: "Æbelø", i Michaëlis, Sophus: *Æbelø*, 1895, s. 118. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs_04-shoot-idm139805117982032/facsimile.pdf (tilgået 27. september 2021)

Anvendt udgave: Æbelø

hende, saa stærkt larmede Elementerne omkring ham, og hans Viljes Strøm blev brudt. Trætheden overvældede ham, og tilsidst sov han fra Orkan og Vand og Lyn.

Han vaagnede gennemisnet af Fugtighed, i fuldstændig Stilhed — Uvejret var forstummet, ingen Lyd hørtes uden Vandets sagte Synken ned i Grunden. Sølv er frøs i sine Klæder. Han afførte sig sin Vams og kastede den ud paa Gulvet. Det var, som strakte selve Mørket en Arm ud for at gribe den.

Sølv er krøb dybt ind i sine Skind. Det stille sydende Mørke greb ham paa en besynderlig Maade. Han tvang sine Tanker mod Gro og sov ind.

. . . Sølv er drømte sig langt ud paa Havet. Hans Snække havde kastet Anker i glasgrønt Vand, og saa stille laa det, at Øjet kunde følge Ankertovet dybt ned til Bunden, og saa længe havde det ligget der, at der groede Sø-Anemoner op langs Tovet, fimrende Dyreblomster, der bugtede deres røde eller gulgrønne Arme ud om den runde forslugne Bug. Et underligt sribet Lys smuttede ud og ind mellem Bundens Tangskove, i tusind Glimt af Fisk, der spillede om mellem de tavse Træer. Det rustrøde Anker var klædt i sølverne Skæl af alskens Skaldyr,

og store perlehvide Gopler hang som stille Klokker i Vandet rundt langs Skibets Sider.

Uendelig lys var Natten, beskinnet af en blaa-hvid Nordlys-bue, der ikke blinkede frem i Lys, men blev staaende som en fast, straale-skydende Kronring højt oppe paa den stjerneflimrende Himmel. Sølv-er sad paa Skibets Skanse, omhegnet af slappe Silkesejl. Men Ræerne paa de tomme Master var lutter blomstrende Stænger — fra den ene dryppede blaa Fingerbølbloster, fra den anden hvide Klokkekonvaller, og Masten selv steg i et Svøb af grønne Blade, og højt fra Knappen knejsede en Vimpel i Form af en stor gyldenstøvet Lilie.

Sølv-er sad bøjet over Rælingen og stirrede ned i det stille sovende Vand. Og Fiskene dernede var som Havets drømmende Tanker, der krydsede ud og vendte sig i gnistrende Skælblink og gled bort i kølige Søskove. Og Sølv-er saa sit eget Billed i det blanke Vand, forskønnet i det sølverne Spejl, — og han saa sine Fingre famle om to Roser røde som Blod — og Billedet dernede i Vandet var rødere endnu end Roserne i Virkeligheden, og det trak dem ud af hans Hænder, saa de faldt og sank ned i Munden paa hans eget Billed dernede. Og Vandet sitrede dybt ned til